

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	6Cdo/298/2013
Identifikačné číslo spisu:	5612210234
Dátum vydania rozhodnutia:	26.11.2014
Meno a priezvisko:	JUDr. Daniela Švecová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2014:5612210234.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu Prima banka Slovensko, a.s., so sídlom v Žiline, Hodžova 11, IČO: 31 575 951, v dovolacom konaní zastúpeného spoločnosťou Advokátska kancelária Antovzská, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Žabotova 2/B, proti žalovanému L. E., R. v M. T., D.. XXX/XX, o zaplatenie 2.080,23 eur s príslušenstvom, vedenej na Okresnom súde Liptovský Mikuláš pod sp. zn. 4 C 240/2012, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Žiline z 29. mája 2013 sp. zn. 6 Co 60/2013, takto

rozhodol:

Dovolanie žalobcu o d m i e t a.
Žalovanému náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

Odôvodnenie

Okresný súd Liptovský Mikuláš rozsudkom z 20. novembra 2012 č. k. 4 C 240/2012-52 uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 1.062 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 1.062 eur od 13.12.2008 do zaplatenia v lehote 15 dní od právoplatnosti rozsudku. Vo zvyšku žalobu zamietol a vyslovil, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania. V odôvodnení rozhodnutie uviedol, že návrhu vyhovel len v časti povoleného debetného limitu, ktorý v zmysle Zmluvy o spolupráci pri poskytovaní bankových produktov z 12.10.2006, predstavoval sumu 32.000 Sk (1.062 eur). Žalobca nepreukázal z čoho pozostával rozdiel medzi ním uplatnenou sumou (1.197,44 eur) a výškou limitu povoleného prečerpania. K uplatnenému sankčnému úroku uviedol, že odstúpením žalobcu od zmluvy z 12.10.2006, sa zmluva zrušila od počiatku. Na jej základe už preto nebolo možné uplatňovať uvedený nárok. Navyše, dospel k záveru, že odkaz na Sadzobník poplatkov nie je skutočnosťou preukazujúcou platné dojednanie sankčného úroku. Žalobu preto v tejto časti ako nedôvodnú zamietol. O trovách konania rozhodol poukazom na ustanovenie § 142 ods. 2 O.s.p. Krajský súd v Žiline rozsudkom z 29. mája 2013 sp. zn. 6 Co 60/2013 na odvolanie žalobcu (odvolanie podal len v časti zamietnutia žaloby) rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti a vo výroku o trovách konania potvrdil a rozhodol o trovách odvolacieho konania. V odvolaní napadnutej časti sa stotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvého stupňa, ako aj s odôvodnením jeho rozsudku. Na doplnenie uviedol, že aj podľa jeho názoru odstúpením od zmluvy došlo v zmysle § 48 Občianskeho zákonníka (ďalej len OZ) k jej zrušeniu od počiatku. Žalobca sa preto už nemohol odvolávať na

konkrétne ustanovenia zaniknutej zmluvy a ňou odôvodňovať uplatnený nárok. V uvedenom prípade nárok bolo možné uplatňovať len v zmysle § 457 OZ. Rozhodnutie súdu prvého stupňa v odvolaní napadnutej časti považoval za vecne správne.

Proti tomuto rozsudku krajského súdu podal včas dovolanie žalobca. Navrhol rozhodnutie odvolacieho súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Nesúhlasil s nepriznaním rozdielu medzi ním uplatnenou sumou a výškou povoleného prečerpania pozostávajúcu z úrokov, poplatkov a zmluvnej pokuty. V tejto časti konajúce súdy zistili nedostatočne skutkový stav veci a dospeli k nesprávnemu záveru, že tento nárok žalobca nepreukázal. Pokiaľ mu konajúce súdy nepriznali sankčný úrok, namietal nesprávne právne posúdenie veci.

Žalovaný sa k podanému dovolaniu nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods.1 O.s.p.), po zistení, že dovolanie podal účastník konania, skúmal predovšetkým jeho prípustnosť. Dospel pritom k záveru, že dovolanie smeruje proti takému rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné, preto ho treba odmietnuť.

Dovolanie možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

V preskúmvanej veci žalobca napadol dovolaním rozsudok odvolacieho súdu, ktorým odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa (§ 219 O.s.p.).

Podmienky prípustnosti dovolania smerujúceho proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu sú upravené v ustanoveniach § 238 ods. 2 a ods. 3 a § 237 O.s.p.

Rozhodnutiu odvolacieho súdu nepredchádzalo rozhodnutie dovolacieho súdu obsahujúce právny názor v tejto veci. Prípustnosť dovolania podľa § 238 ods. 2 O.s.p. neprichádza preto do úvahy. Nejedná sa ani o rozsudok, vo výroku ktorého by odvolací súd vyslovil prípustnosť dovolania, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu a ani nešlo o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O.s.p.. Dovolanie nie je preto prípustné ani podľa § 238 ods. 3 O.s.p.

Dovolací súd preskúmal prípustnosť dovolania aj z hľadísk uvedených v § 237 O.s.p. Nezistil existenciu žiadneho dôvodu obsiahnutého v jeho taxatívnom výpočte uvedenom pod písmenami a/ až g/. Dovolanie v tejto veci preto ani podľa § 237 O.s.p. prípustné nie je. Napokon dovolať vady uvedené v tomto zákonom ustanovení ani nenamietal.

Pokiaľ dovolať namietal, že odvolací súd nedostatočne zistil skutkový stav veci resp. že nesprávne právne vec posúdil, treba uviesť, že uvedené námietky nespôsobujú existenciu vady v zmysle § 237 O.s.p. Námietky účastníka konania, ktorými vytyka súdu existenciu tzv. inej vady a omyl pri aplikácii práva, treba považovať za dovolacie dôvody podľa § 241 ods. 2 písm. b/ a c/ O.s.p., ktoré však sami o sebe prípustnosť dovolania nezakladajú. Skutočnosť, že by konanie bolo postihnuté tzv. inou vadou, resp. že by rozhodnutie prípadne aj spočívalo na nesprávnom právnom posúdení veci, môže byť len odôvodnením dovolania za predpokladu, ak je toto prípustné, nie však dôvodom jeho prípustnosti podľa § 236 a nasl. O.s.p.

So zreteľom na vyššie uvedené možno uzavrieť, že dovolanie žalobcu smerovalo proti takému rozsudku odvolacieho súdu, proti ktorému prípustné nie je (§ 238 ods. 2 a 3 O.s.p.) a keďže neboli zistené ani dôvody prípustnosti uvedené v § 237 O.s.p., Najvyšší súd Slovenskej republiky jeho dovolanie ako neprípustné odmietol (§ 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. v spojení s § 243b ods. 5 O.s.p.) bez toho, aby mohla byť preskúmaná vecná správnosť rozhodnutia krajského súdu.

Žalovaný mal v dovolacom konaní úspech, preto mu patrí právo na náhradu trov konania proti žalobcovi, ktorý úspech nemal (§ 243b od. 5 veta prvá O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Žalovanému v dovolacom konaní žiadne trovy nevznikli, preto mu neboli priznané.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.